

Křesťanství a morálka

Javorník, 29. srpna 2010

Čtení: Mt 25, 14 – 30; **Text:** 2 Pt 1, 3 - 11

Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha. Proto také vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. Komu však schází, je slepý, krátkozraký a zapomněl na to, že byl očištěn od svých starých hříchů. Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat své povolání a vyvolání. Budete-li to činit, nikdy neklopýtnete. Tak se vám široce otevře přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Kolikrát už jsme museli vyslechnout nářky mnoha lidí, jak je ten dnešní svět zlý a zkažený. Lidé neposlouchají Pána Boha, žijí si podle své libovůle, páchají zlo, v novinách čteme o podvodech, krádežích i vraždách. I my si kolikrát posteskneme, proč jsou lidé tak zlí. Říkáme si: kdyby chodili do kostela a věřili v Boha, nemohlo by být na světě tolik nepravosti. Jenže ani ti, kteří do kostela chodí, nejsou žádní bezúhonní lidé. I křesťané podvádějí, jednají vypočítavě, dávají průchod zlobě a nedokážou milovat své bližní natož nepřátele, jak to chce Ježíš. Jednoduše jsme nedokonalí lidé a každý má své chyby a křesťané často nebývají o moc lepší než nevěřící. Sice věří v Boha, ale podle své víry nežijí.

A tu by se očekávalo, že vystoupí farář na kazatelnu, začne kárat hříchy lidí a nabádat k poslušnosti Božích příkázání. A kolikrát se tak někde dělo a děje. Farář je vnímán jako jakési černé svědomí sboru. Jeho úkolem je přece kázat proti hříchu a vyzývat křesťany, aby byli opravdovější ve své víře, aby více milovali, aby ve svých tělesných žádostech byli zdrženlivější, aby byli pokornější a zbožnější. Farář by měl kázat jakousi mravouku, podle níž by se lidé, i on sám, snažili žít.

Ten dnešní text jakoby nám k tomu přímo nahrával. Obsahuje seznam vlastností, které by měl člověk pěstovat, aby se stal řádným křesťanem. Poslechněte, co ten text říká: „Proto také vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku.“ K těmto věcem bych nás měl, bratři a sestry, nabádat a my všichni bychom se měli ve svém životě snažit takoví být. Tento způsob křesťanství se ale dá nazvat jediným slovem: moralizování. Moralizovat, znamená hlásat mravní naučení, volat k dodržování morálních pravidel a soudit podle těchto pravidel činy druhých. Podle tohoto pojetí by křesťanství znamenalo žít bezúhonný život a snažit se být za všech okolností slušný. A skutečně tak mnozí křesťanství chápou jako morálku a křesťanskou výchovu jako výchovu ke slušnému spořádanému životu.

Říkám rovnou: není to špatná cesta, ale není to ani křesťanství. Křesťanství je totiž založeno na něčem jiném, než na lidské snaze být dobrým člověkem. Křesťanství je založeno na Kristu. Co to znamená? To znamená, že „všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.“ Tak zní dnešní text. To znamená, že už se nesnažíme dokázat Bohu, jak jsme dobří, ale všechno očekáváme od něj - od jeho božské moci. Neboť je to On, kdo nám dává sílu a vůbec všechno, čeho je třeba ke zbožnému životu.

Dále nám text říká, že tím jsou nám dokonce dána „vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.“ Z toho poznáváme, že Boží moc nám nejenom dává sílu ke zbožnému životu, ale že to všechno má svůj účel - a sice, abychom se stali účastnými božské přirozenosti. Co zase toto znamená? Třeba v buddhismu existuje podobné zaslíbení, a sice, když se přiblížíš k Bohu, když budeš správně meditovat a postit se, tak dosáhneš božské blaženosti, splynutí s bohem - budeš mít účast na božské přirozenosti, dosáhneš nirvány. Budeš jako Bůh. Ale to je něco úplně jiného, než co se myslí v tomto biblickém textu. Mít účast na božské přirozenosti znamená být narozen z Boha, stát se Božím dítětem. To říká 1.kap. Janova evang., 12.v. „Těm pak, kteří ho přijali a věř v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha.“ Tento obraz znamená, že účast na božské přirozenosti se nedosahuje našim vlastním úsilím ani zbožností, nýbrž se přijímá jako dar, podobně jako právě narozené dítě přijímá jako dar svůj život. Dítě za to nemůže, že se narodilo na svět. A tak všechno vlastně přijímáme jako dar. Bůh nám daroval všechno, co je třeba ke zbožnému životu, a tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení. Tak je to v textu.

Jak je to tedy s tím: „proto také vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost ...atd.? Není to výzva právě k té lidské snaze dosáhnout božskou přirozenost vlastním úsilím, snaze stát se lepším a slušnějším na základě svých dobrých skutků? Není to právě moralismus nejvyššího stupně? Jestliže však má platit, co je řečeno v úvodu, totiž, že ke zbožnému životu nám darovala všechno božská moc, pak to znamená, že i všechny tyto vlastnosti, jak jsou zde vyjmenovány, jsou nám Bohem darovány. Co se tedy od nás požaduje je, abychom tyto dary od Boha přijali a připojili je ke své víře. Vždyť i ta víra sama je pouhý dar Boží. My se máme pouze snažit o to, aby tyto dobré Boží dary nezůstaly ležet ladem, ale abychom je využili ke zbožnému životu

a rozmnožili je jako hřivny, o nichž v podobenství mluvil Pán Ježíš. Ti služebníci, kterým byly svěřeny hřivny, nepodnikali se svým majetkem, ale s tím, co jim daroval hospodář. A tento majetek měli rozmnožit. Tak i my, máme-li od Boha tyto vlastnosti, máme se snažit je rozhojňovat. Pak poneseť ovoce. Ale opět to nebude naše ovoce, nýbrž ovoce Ducha svatého. Láska, radost, pokoj ... to je ovoce, které náš život přináší, když v sobě necháme působit Ducha svatého. Naši snahu vyžaduje pouze to, abychom se nechali vést Duchem, a pak skutky těla nevykonáme. Ap. Pavel říká: „Žijte z moci Božího Ducha a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.“ Duch svatý je ta božská moc, která nám darovala vše potřebné ke zbožnému životu. Když se v církvi mluví o Duchu svatém, tak to není nic abstraktního, žádné tajemno, nýbrž moc ke zbožnému životu. Duch svatý, jako třetí osoba božské trojice byl dán, aby v nás působil, co se líbí Bohu. Kdybychom se měli snažit jen ze svých sil, abychom vedli řádný křesťanský život, bylo by to jen pouhé moralizování. Ta schopnost, žít jako Boží dítě však není z nás. Ta moc je nám dána, záleží ovšem na nás, jestli ji přijmeme. Jen těm, kdo přijali Ježíše a věří v jeho jméno, dal Bůh moc, stát se Božími dětmi. Věříte tomu? Kdo věří, vynalož všechnu snahu na to, abys tu moc také využil a rozhojnil.

A tak ten dnešní text, byť se na počátku zdálo, že nás chce moralizovat a poučovat, jací máme být, je pro nás nakonec radostnou zprávou - evangeliem. „Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.“ Člověk, který přijímá Krista za svého Pána, dostává obrovskou moc. Učte se tuto moc využívat a učte ji využívat i své děti. Morálka bez Boha nemá žádná zaslíbení. Ale když přijmeme Boží moc k zbožnému životu, dostaneme také zaslíbení, že se staneme účastnými božské přirozenosti a unikneme zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha. A uniknout této zhoubě, to si jistě každý z nás přeje, nejenom pro sebe, ale i pro své potomky. Amen.

Modlitba: *Pane náš, vyznáváme, že nemáme sílu ke zbožnému životu. Odpusť nám, že ji stále hledáme jen v sobě a nežijeme z tvé moci a síly. Ty jsi nám dal veliká a slavná zaslíbení, že tu moc, být poslušnými Božími dětmi dostaneme od tebe z tvé milosti. A tak dej, ať se spolehneme na tebe a vynaložíme všechnu svou snahu na to, aby tvůj Duch svatý v nás mohl svobodně pracovat a působit.*